

ÜLESTÕUSMISAJA VII PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Ap1 ,12-14)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil pöördusid jüngrid Õlimäelt Jeruusalemma tagasi. Õlimägi oli Jeruusalemmast ühe hingamispäeva teekonna kaugusel. Nad tulid linna ja läksid ülemisse tупpa, kus neil oli tavaks koos olla: Peetrus ja Johannes, Jaakobus ja Andreas, Filippus ja Toomas, Bartolomeus ja Matteus, Jaakobus Alfeuse poeg ja seloot Siimon ning Juudas Jaakobuse poeg. Nemad kõik olid ühel meelel koos ja palvetasid ühes naistega, Jeesuse ema Maarja ning Jeesuse vendadega.
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps27 1. 4ab. 7-8. R:13a)

R: Ma näen Jumala headust elavate maal.

Issand on mu valgus ja mu lunastus,

keda peaksin kartma?

Issand on mu elujõud,

kelle ees peaksin värisema?

R:

Vaid üht ma olen palunud Issandalt,

sega üksnes ma ihkan:

et ma saaksin olla Issanda kojas

kõik mu elupäevad.

R:

Issand, kuule mu häält kui ma hüüan,

ole mulle armuline ja võta mind kuulda.

Mu süda mõtleb sinu sõnale: otsige mu palet.

Sinu palet, Issand, tahan ma otsida.

R:

(Teine lugemine 1Pe4 ,13-16)

Lugemine püha apostel Peetruse esimesest kirjast:

Olge rõõmsad selle üle, et te olete Kristuse kannatuste osalised ning võite rõõmust hõisata, kui tema kirkuses ilmub. Õndsad olete teie, kui teid taga kiusatakse Kristuse nime pärast, sest siis hingab kirkuse Vaim – see on Jumala Vaim – teie üle. Aga kui te kannatama peate, siis ärgu keegi teenigu ära kannatust mõrtsukatöö, varastamise või teiste elu segamise pärast. Kuid kes kannatab kui kristlane, ärgu häbenegu, vaid ülistagu selle eest Jumalat.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh14,18)

Halleluuja. Ma ei jäta teid vaeslasteks,
ma tulen tagasi ja teie süda saab rõõmsaks. Halleluuja.

(Evangeelium Jh17 ,1-11a)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesus tõstis oma pilgu taeva poole ja ütles: “Isa, tund on tulnud: kirgasta nüüd oma Poega, et Poeg sinu kirkuse esile tooks, sest sina oled talle andnud meelevalla kõigi olevate üle, et ta annaks elu igapähele, kelle sina oled temale andnud. Ja igavene elu on see, et nad tunnevad sind – ainsat ja tõelist Jumalat, ning Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud. Ma olen toonud esile sinu kirkuse maa peal, lõpetanud töö, mille sina mulle andsid teha. Isa, võta mind nüüd enda juurde ja kirgasta mind selle kirkusega, mis mul oli juba enne maailma loomist sinu juures.

Sinu nime olen ma teatavaks teinud inimestele, neile, kelle sina mulle maailmast oled andnud. Nad olid sinu omad ja sina usaldasid nad minu kätte, ning nemad on vastu võtnud sinu sõna. Nüüd mõistavad nemad, et kõik, mis sa oled minule andnud, on tulnud sinu käest, ja kõik selle, mille sina oled mul käskinud öelda, olen mina neile rääkinud ning nemad on mind kuulnud. Nad on aru saanud, et mina olen sinu juurest, ning uskunud, et sina oled minu läkitanud.

Mina palvetan nende eest, maailma eest ma ei palveta; üksnes nende eest, kelle sina oled andnud minu kätte, sest nemad on sinu omad. Kõik, mis minule kuulub, on sinu oma ja sinule kuuluv on minu oma ning minu kirkus on nendes avalikuks saanud. Mina ei ole enam maailmas, aga nemad jäävad maailma ka siis, kui mina tulen sinu juurde.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kas teil on testament tehtud? Kas sa oled mõelnud selle peale, kellele jääb

sinu maine vara, kui sa peaksid siit maailmast ootamatult lahkuma? Isegi kui sa oled veel nii noor ja terve, et justkui ei peakski surmale mõtlema, võib mingi rumal õnnetus röövida hetkega sinu elu – ja eriti just usklik inimene peaks alati arvestama ka selle võimalusega.

Pärandusasjad põhjustavad kahjuks üsna sageli suuri tülisid. Kord tekitab meelehärmi olukord, et vanemad ei teinud testamenti ja teine neist jääb abikaasa surma järel ühisvara puudutavate ootamatute seadusepügalate meelevalda. Või siis ei jagatud pärandvara laste vahel võrdselt või muudel alustel õiglaselt, ning ilmajäänud on solvunud. Kord juhtub, et see laps, kes ainsana vanemaid aastaid hooldas ja abistas, pannakse ühele pulgale teistega, kes ei liigutanud lillegi, või jäetakse ta hoopis ilma. Kord pärandab tuhmuva mõistusega vanainimene oma vara mõnele meelitavale petisele ja jätab lapsed aastaid kestvate kohtuprotsesside räsida. Niisuguste probleemide kerkides kalduvad kõrvaltvaatajad kergesti süüdistama lapsi ahnuses – kuid psühholoogid ütlevad, et varandus ise ei ole siinkohal kõige tähtsam, vaid ebaõiglaselt ilmajäänud lapsele on see justkui märgiks, et vanemad teda ei armastanud, ning see teeb eriti haiget.

Seepärast peaks igaüks meist juba varakult mõtlema, kuidas ja kellele pärandada oma vara, et meie pärijatel jääks meist hea mälestus, mitte kurbus või lausa kibedus.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tänases evangeeliumis võtab Jeesus kokku oma missiooni, nagu ta ütleb: “Ma olen toonud esile sinu kirkuse maa peal, lõpetanud töö, mille sina mulle andsid teha.” Jeesus keskendub oma vaimsele pärandile, maist vara ta isegi ei maini, kuigi mingil määral pidi tal seda ka olema. Nimelt teab evangeelium teab rääkida, et oli naisi, kes temasse uskusid ja toetasid teda oma varaga (Lk 8,3); samuti oli tal tõenäoliselt variseride seas anonüümseid sponsoreid. Igal juhul on teada, et Jeesus soovitas oma järgijatel kogu oma vara vaestele jagada, samuti täitis ta kommet vaestele almust anda. Sellest tunnistab seik viimsel õhtusöömaajal, kui jüngrid oletavad, et Jeesus andis Juudasele korralduse vaestele annetusteha (Jh 13,29).

Oleks ju imelik arvatagi, et Jeesus oleks tundnud huvi varanduse vastu, mille kohta ta ise ütles: “Ärge koguge endile aardeid maa peale, kus koi ja rooste neid rikuvad ja kuhu vargad sisse murravad ja varastavad!” (Mt 6,19). Jeesuse pärand oli seega puhtalt vaimulikku laadi. Ta jättis meile oma eeskuju ja õpetuse, nii nagu evangelistid selle kirja panid, õpetas meid nii tähendamissõnade kaudu kui inimeste käitumisele hinnanguid andes; ta saatis oma jüngrid laia maailma kuulutama evangeeliumi kõigele loodule (Mk 16,15). Kuid Jumala poja vaimses testamendis sisaldub ka hoiatus kõigile inimestele: “Mina palvetan nende eest, maailma eest ma ei palveta; üksnes nende eest, kelle sina oled andnud minu kätte, sest nemad on sinu omad.”

Kas saab aga inimene ise tõsta end nende sekka, kelle Jumal ära valib? Püha Augustinus öelnud: si non vocatus es fac ut voceris. See tähendab: kui sa ei tunne end kutsutuna, siis tee oma parim, et oleksid väärt kutsutud saama. Tuleb uskuda, et Jumal valib kellegi oma laste hulka mitte mingisuguse müstilise kriteeriumi alusel, vaid inimese enda hea tahte, aususe ja püüdlikkuse järgi.

Armsad õed ja vennad, apostel Paulus on öelnud: “Kui me oleme lapsed, siis oleme ka pärijad, nii Jumala pärijad kui Kristuse kaaspärijad; ning kui me koos temaga kannatame, siis meid ka koos temaga kirgastatakse” (Rm 8,17). Jeesuse pärijatena on meie kohus tema pärand omakorda järgmistele põlvkondadele edasi anda.

Kuid ka meie ise ei ela ilmaasjata, ka meil on oma elukogemus, mille saaksime lisada Jeesuse pärandile ja mis tunnistab Jumala armust ja kohalolust – kõigest, mis on kandnud meid nii rõõmus kui mures. Kogu ajaloo vältel on paljud kristlased pannud kirja oma eluloo, et teised võiksid neist õppida, et järeltulijad ei kordaks oma eelkäijate vigu, et nemadki õpiksid nägema iga võimalust teha head ega jäta seda kasutamata.

Nagu Jeesus on öelnud: “Igavene elu on see, et nad tunnevad sind – ainsat ja tõelist Jumalat, ning Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud.” See on meie kõigi ülesanne: tunda Jumalat nii sõnade kui tegude läbi ja järgida tema ilmutatud tõdesid nii sõnas kui teos. Aamen.